

Vergaderjaar 2007–2008

30 501

Regels voor het gunnen van overheidsopdrachten door aanbestedende diensten en opdrachten door speciale-sectorbedrijven (Aanbestedingswet)

D

NADER VOORLOPIG VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR ECONOMISCHE ZAKEN¹

Vastgesteld 7 november 2007

De memorie van antwoord heeft de commissie aanleiding gegeven tot het maken van de volgende opmerkingen en het stellen van de volgende vragen.

Inleiding

De leden van de **CDA**-fractie zijn de minister erkentelijk voor de antwoorden op de door hen in het voorlopig verslag gestelde vragen. Zij zien in deze beantwoording toch aanleiding om nog enige nadere vragen te stellen.

De leden van de **VVD**-fractie hebben met grote reserves kennisgenomen van de memorie van antwoord en willen graag van de gelegenheid gebruik maken nadere vragen te stellen.

Met belangstelling hebben de leden van de **PvdA**-fractie kennisgenomen van de memorie van antwoord. Wel hebben deze leden nog de behoefte een paar aanvullende vragen te stellen.

De leden van de **SP**-fractie hebben kennis genomen van de memorie van antwoord. Naar aanleiding hiervan hebben zij een aantal vragen en opmerkingen.

De inhoud van het wetsvoorstel

Delegatie en tijdige omzetting

In de beantwoording van de vraag met betrekking tot delegatie als onderdeel van algemeen wetgevingsbeleid wordt door de regering verwezen naar het debat in de Eerste Kamer met de ministers van Justitie en van Binnenlandse Zaken, dat plaatsvond op 15 mei 2007. Naar aanleiding van dit debat is de motie-Jurgens aangenomen inzake delegatiebepalingen met afwijkingsbevoegdheden. De minister merkt nu op, dat de gedachte-wisseling over dit onderwerp nog niet is afgerond. De leden van de **CDA**-fractie vragen wat de minister met deze opmerking bedoelt. De

¹ Samenstelling:

Schuurman (CU), Van den Berg (SGP), Meindertsma (PvdA), Broekers-Knol (VVD), Terpstra (CDA), Kneppers-Heynert (VVD), voorzitter, Kox (SP), Essers (CDA), Noten (PvdA), Sylvester (PvdA), Schouw (D66), Van Driel (PvdA), Doek (CDA), Franken (CDA), Thissen (GL), Willems (CDA), Reuten (SP), vice-voorzitter, Hofstra (VVD), Asscher (VVD), Laurier (GL), Koffeman (PvdD), Elzinga (SP), Vliegthart (SP), Kuiper (CU) en Yildirim (Fractie-Yildirim).

Eerste Kamer heeft ten aanzien van dit onderwerp toch een duidelijk standpunt neergelegd. Zijn er dan van regeringszijde nog overwegingen om aan dit standpunt nog iets toe te voegen of daarop iets af te dingen?

Met betrekking tot het standpunt van de commissie Economische Zaken van deze Kamer, dat dit wetsvoorstel moet worden gezien als een duidelijke illustratie van een ontwikkeling waarbij in wetgeving in formele zin meer dan voorheen wordt volstaan met het opnemen van delegatiegrondslagen, antwoordt de minister met een tweetal argumenten. In de eerste plaats wordt gesteld, dat dit wetsvoorstel «behoorlijk wat inhoudelijke bepalingen» bevat, waarbij «helder en bondig» de belangrijkste beginselen van het aanbestedingsrecht zijn opgenomen. In de tweede plaats stelt de minister dat de delegatiegrondslagen vooral een juridisch-technisch belang hebben om een tijdige implementatie te bewerkstelligen.

Zien de leden van de CDA-fractie het goed, dan zijn de definitiebepalingen rechtstreeks overgenomen uit de beide ten deze relevante richtlijnen en vragen de kwalificaties «helder en bondig» toch wel enige toelichting. Dit laatste geldt vooral omdat in artikel 12, derde lid, het Teckal-criterium wordt gecodificeerd, dat niet onomstreden is, terwijl ten aanzien van het beginsel van openbaarheid bovendien de mogelijkheid van delegatie en zelfs van subdelegatie wordt gegeven.

De leden van de CDA-fractie zijn ten aanzien van het tweede argument van de minister dat delegatie noodzakelijk zou zijn om een tijdige implementatie van Europese regelgeving te waarborgen van mening dat hier een nadere toelichting en bewijsvoering noodzakelijk zijn.

In de eerste plaats geldt dat het aantal wijzigingen van communautaire regelgeving de afgelopen decennia zeer beperkt van omvang en inhoud is geweest. Ditzelfde kan worden gezegd met betrekking tot de gevolgen van de uitspraken van het Hof van Justitie. Veel arresten van het Hof worden gewezen op prejudiciële vragen van rechters en dragen een sterk casuïstisch karakter, zodat ze nauwelijks tot aanpassing van de wetgeving leiden. Vervolgens staat in het geheel niet vast, dat vertraging van de implementatie van Europese regelgeving, laat staan overschrijding van implementatietermijnen, is te wijten aan de parlementaire behandeling van voorstellen tot implementatie van Europese richtlijnen. De indruk van de leden van de CDA-fractie is dat het nogal eens voorkomt, dat de regering pas in een laat stadium tot indiening van een voorstel bij het parlement overgaat. Deze leden vragen daarom om een feitelijke (beter: een empirische) onderbouwing van het door de regering aangevoerde argument, dat het moeten volgen van de wetsprocedure «een fors risico» inhoudt dat omzetting niet op tijd geschiedt.

De wet is een bijna perfect lege raamwet: de wet zelf regelt vrijwel niets en laat alles over aan algemene maatregelen van bestuur. De leden van de **VVD**-fractie vragen wat de *inhoudelijk* toegevoegde waarde van deze wet is.

De leden van de **SP**-fractie constateren dat het voorliggende wetsvoorstel uitzonderlijk veel, of zelfs vrijwel uitsluitend, werkt met (voorgenomen) delegatiebepalingen. In die zin gaat het om meer dan recent «gebruikelijke» delegatiebepalingen (overigens behoudens het oordeel daarover). Voorts is het aan de Kamer om ieder wetsvoorstel afzonderlijk op zijn merites te beoordelen. Indien en voor zover de minister voor het onderhavige wetsvoorstel zich ten aanzien van delegatie wil beroepen op een gedachtewisseling tussen Kamer en regering die nog moet gaan plaatsvinden («aan het einde van dit jaar»), dan is het beter om die af te

wachten en het onderhavige voorstel aan te houden. De leden van deze fractie vernemen graag het commentaar van de minister hierop.

Intussen willen de leden van de SP-fractie de minister wijzen op de in dit verband vooralsnog gedegen oplossing bij de door de minister voor Jeugd en Gezin en de minister van Financiën ingediende «Wet op het kindgebonden budget» (Kamerstuk 30 912), mede naar aanleiding van de motie Sterk, Hamer en Voordewind (Kamerstuk 30 912, nr. 22). De aan het woord zijnde leden citeren gedeeltes uit artikel 2, tweede lid, van deze wet:

«Bij algemene maatregel van bestuur op voordracht van Onze Minister [...] worden regels gesteld omtrent de vaststelling van [...]. De voordracht voor een krachtens de eerste volzin vast te stellen algemene maatregel van bestuur wordt niet gedaan dan vier weken nadat het ontwerp aan beide kamers der Staten-Generaal is overgelegd. Na plaatsing in het Staatsblad van deze algemene maatregel van bestuur wordt een voorstel van wet tot regeling van het onderwerp van de algemene maatregel van bestuur zo spoedig mogelijk bij de Staten-Generaal ingediend. Indien het voorstel van wet wordt ingetrokken of indien een van de beide kamers van de Staten-Generaal besluit het voorstel niet aan te nemen, wordt de algemene maatregel van bestuur onverwijld ingetrokken. Wordt het voorstel tot wet verheven, dan wordt de algemene maatregel van bestuur ingetrokken op het tijdstip van inwerkingtreding van die wet.»

De leden van de SP-fractie stellen de minister voor om op deze of dergelijke wijze om te gaan met (voorgenomen) delegatiebepalingen en zien haar commentaar hierop tegemoet. Voorts verzoeken zij de minister om de bij die wet (Kamerstuk 30 912) gevolgde procedure voor te leggen aan de overige leden van het kabinet en deze in kennis te stellen van hun wens om, hangende de bovengenoemde gedachtewisseling tussen Kamer en regering, bij wetsvoorstellen die de Kamer gaan bereiken deze procedure te volgen.

De memorie van antwoord stelt dat het «beeld» dat het wetsvoorstel vrijwel geheel uit delegatiegrondslagen bestaat «bijstelling» behoeft. De door de minister hiertoe aangevoerde artikelen (pag. 2) zijn echter niet overtuigend qua inhoudelijke bepaling, en bijgevolg verhoogt de verwijzing naar deze artikelen het niveau van de discussie niet.

Overigens wordt de argumentatie met betrekking tot de vermeende noodzaak tot het «vaak» wijzigen van de wet en het risico dat «omzetting niet op tijd geschiedt» ontkracht bij het volgen van de bovenaangehaalde procedure van de Wet op het Kindgebonden budget. De redenering van de minister met betrekking tot «rechtsonzekerheid» deugt niet, juist een «vage» wet c.q. een wet die weinig of niets bepaalt, geeft «rechtsonzekerheid». Graag vernemen de leden van de SP-fractie het commentaar van de minister hierop.

Handhaafbaarheid

Behalve verbetering van de rechtsbescherming van de (individuele) ondernemer in zijn relatie tot de aanbestedende overheidsdienst is het ook noodzakelijk dat aanbestedende diensten gezaghebbend worden gecontroleerd en gesanctioneerd als zij aanbestedingsregels hebben geschonden, hetgeen helaas regelmatig voorkomt (recentelijk onder andere Akkoord van Schokland, de Kindertop, bewust ontduiking van aanbestedingsregels door de Belastingdienst en zeer recent de Nacht van de VN). Dit is wel zeer hardnekkig gedrag en kan toch geen gebrek aan kennis meer zijn? De minister heeft volgens de memorie van antwoord, in

het kader van flankerend beleid, maatregelen genomen om aanbestedende diensten te ondersteunen bij de professionalisering (PIANO en het Regiebureau Inkoop Rijksoverheid), maar de leden van de **VVD**-fractie vinden dit geen excuus. Ondernemers mogen niet de dupe zijn van een dergelijk gebrek aan kennis (als het dat al is) bij de aanbestedende diensten. Ondernemers kunnen zich ook niet excuseren door te stellen dat ze niet precies weten hoe regels in elkaar steken. Zij worden wel gestraft voor concurrentievervalsend gedrag, terwijl niet wordt opgetreden tegen concurrentievervalsend gedrag door overheidsdiensten. Hoe denkt de minister dat een betere naleving van haar eigen regels kan worden gerealiseerd?

Geschillenbeslechting

In artikel 22 van het wetsvoorstel is geregeld dat artikel 1020 Rv niet van toepassing is op geschillen betreffende de naleving van de wet of de daarop gebaseerde bepalingen. Dit betekent dat arbitrage niet mogelijk is bij wijze van geschiloplossing. Het wetsvoorstel betreft de procedure tot en met de aanbesteding (gunning). Dit betekent volgens de leden van de **VVD**-fractie dat arbitrage in de uitvoering nog wel mogelijk is. Is dit juist en is dit ook de bedoeling? Geldt dit zowel voor diensten/levering en werken?

Het verbod op arbitrage lijkt vooral te zijn ingegeven door de gang van zaken in de bouwsector. De aan het woord zijnde leden vragen of de minister het wenselijk acht om een onderscheid te maken naar sector of soort overheidsopdracht (dienst/levering/werk) met betrekking tot de vraag of arbitrage mogelijk moet zijn. In de IT-sector wordt regelmatig gebruik gemaakt van arbitrage. Vindt de minister het terecht dat na aanneming van de wet in deze en andere sectoren arbitrage niet meer mogelijk is naar aanleiding van misstanden in een totaal andere bedrijfstak?

De praktijk van aanbesteding thans, leidt tot veel rechtszaken in eerste aanleg. Rechters blijken veel uiteenlopende interpretatievrijheid te krijgen en te nemen. Hierdoor ontstaat geen uniforme jurisprudentie. Dit kan tot willekeur leiden. De leden van de **VVD**-fractie vragen hoe kan worden voorkomen dat algemene maatregelen van bestuur zo open zijn dat de werkelijke invulling voor en door de rechter plaatsvindt. Is het aan te bevelen een landelijke aanbestedingskamer in te stellen die op eenduidige wijze de geschillen beoordeelt? Kan dit in de wet worden meegenomen?

De leden van de **SP**-fractie brengen ten aanzien van dit punt het volgende in. De minister stelt dat op het gebied van het aanbestedingsrecht uit de Europese rechtspraak regelmatig nieuwe interpretaties van de wet- en regelgeving volgen (onder andere) met betrekking tot aanbestedings-eisen. Vervolgens stelt zij: «Deze eisen zullen naar verwachting de komende jaren door het Hof van Justitie steeds verder worden geconcretiseerd zodat we nog regelmatig voor de opgave zullen komen te staan op korte termijn regelgeving aan te passen.» (pag. 2) Hoe reageert de minister op de stelling dat de wetgever zichzelf hiermee op voorhand een brevet van onvermogen geeft? Uiteraard kan de rechter niet voorziene interpretaties van een wet geven. De wetgever moet er echter voor zorgen dat de wet zo veel mogelijk eenduidig is, zodat burgers en rechters niet opgezadeld worden met, kennelijke, onduidelijkheid. Indien en voor zover de Europese richtlijnen onduidelijk zijn (dit is wat de minister suggereert) dan moeten die verbeterd worden of ze zullen moeten worden aangescherpt op nationaal niveau («andersluidend» is wat anders dan concretering).

De leden van de **VVD**-fractie zijn van mening dat de nieuwe aanbestedingswet in ieder geval ook invulling zou moeten geven aan de aanbevelingen uit het eindrapport van de Parlementaire Enquêtecommissie Bouwnijverheid. Deze commissie adviseerde onder meer het volgende voor de aanbestedingswetgeving: het bieden van een helder, wettelijk verankerd aanbestedingskader, dat aansluit op de EU-richtlijnen; het bieden van een toetsingskader voor aanbestedingsreglementen en het tegengaan van versnippering en verkokering; en het stimuleren van marktwerking door vernieuwingen in de wijze van aanbesteding, hiertoe moet aan andere criteria dan de laagste prijs ruimte worden geboden. Het voorliggende wetsvoorstel geeft onvoldoende uitwerking aan genoemde adviezen. Daarbij dreigen richtinggevend wetsartikelen te worden doorgeschoven naar toegezegde algemene maatregel van bestuur, iets wat de wet zelf inhoudloos maakt. De leden van de **VVD**-fractie vragen of de minister bereid is het voorliggende wetsvoorstel zodanig aan te vullen, dat recht wordt gedaan aan de aanbevelingen van de enquêtecommissie.

Op de vraag van de commissie hoe de bij de Parlementaire Enquête Bouwnijverheid naar voren gekomen knelpunten en problemen concreet worden aangepakt, wijst de minister op een viertal voornemens (pag. 4–5) zijnde «regelgeving» (delegatie). Ze stelt dan: «De huidige raamwet biedt niet de mogelijkheid om deze gesignaleerde knelpunten in de huidige uitvoeringspraktijk op te lossen.» De leden van de **SP**-fractie vragen of dit niet juist aangeeft dat het voorliggende wetsvoorstel inadequaat is.

Definities

Ten aanzien van de in de wet opgenomen definities, waarvan de leden van de **CDA**-fractie het belang eveneens onderschrijven, vragen deze leden:

- waarom niet alle begripsbepalingen uit de richtlijnen en de bestaande Algemene Maatregelen van Bestuur Besluit aanbestedingsregels overheidsopdrachten (Bao) en Besluit aanbestedingen speciale sectoren (Bass) in de wet zijn opgenomen, aangezien deze nu over diverse vindplaatsen zijn verspreid;
- of de opmerking op pag. 7 van de memorie van antwoord dat arbeids-overeenkomsten onder de begrippen «overheidsopdracht» en «opdracht» in de zin van het wetsvoorstel vallen, wel juist is;
- of het «uitreiken van een prijs» (zie artikel 12) wel het honoreren van een prijsvraag, zoals bij architecten voorkomt, bedoelt te zijn (vergelijk: Richtlijn 2004/18, artikel 66 en volgende);
- of het begrip «organisatie» niet moet worden vervangen door natuurlijke of rechtspersoon;
- of de algemene beginselen, zoals opgenomen in de artikelen 9–13 niet voor speciale sectorbedrijven in het algemeen gelden, maar alleen voor de speciale sectorbedrijven in hun hoedanigheid van aanbestedder.

De leden van de **PvdA**-fractie vragen eveneens of de minister wat meer in kan gaan op de verdeling van definities over wet en nieuwe Bao/Bass en of zij kan toelichten waarom er thans gewerkt wordt aan het herformuleren van Bao en Bass, terwijl er intern al in 2006 een concept was van de uitgeschreven procedures.

Tot hoever, zo vragen de leden van de **CDA**-fractie eveneens, zal de regeling zich uitstrekken tot «bedragen onder de drempel». Er zal toch wel een bagatel bepaling moeten komen, die een grens aangeeft waaronder een aanbesteding niet nodig is?

Op de opmerking van de commissie dat de tekst van artikel 26 niet in orde is, stelt de minister: «Dit is juist.» En voorts: «De daarvoor benodigde wijziging van artikel 26 zal onderdeel zijn van een algemeen wetsvoorstel betreffende wetstechnische gebreken en leemten, dat binnenkort zal worden ingediend.» (pag. 7) Maar de minister kan toch niet van de Kamer verlangen dat deze een wetsvoorstel goedkeurt waarvan bekend is dat het niet deugt. En, indien de minister, geheel afgezien van meningsverschillen over delegatie, erkent dat een wetsvoorstel niet deugt, dan moet zij toch de eer aan zichzelf houden, het wetsvoorstel intrekken en het vervolgens wijzigen, zo brengen de leden van de **SP**-fractie in.

2B-diensten

De leden van de **PvdA**-fractie vragen of het zo is dat de onderhavige wet strenger is dan het standpunt van de Europese Commissie met betrekking tot 2B-diensten. Naar deze leden begrepen hebben, heeft de Europese Commissie zich op het standpunt gesteld dat op 2B-diensten de Europese aanbestedingsrichtlijn 2004/18/EG voor een groot deel niet van toepassing is, maar dat de aanbestedende diensten ook bij de inkoop van 2B-diensten een passende mate van openbaarheid dienen te betrachten. Er is veel kritiek op het standpunt en op de interpretatieve mededeling waarin de Europese Commissie dit standpunt heeft uitgewerkt (Pb. EU 2006, C179/2). De Europese Commissie wordt wel verweten dat haar standpunt ingaat tegen de bewuste keus van de gemeenschapswetgever om 2B-diensten buiten de Europese aanbestedingsverplichting te houden. Ook is onduidelijk wat de Commissie precies bedoeld met een «passende mate van openbaarheid».

De Advocaatgeneraal van het Hof van Justitie van EG, Sharpston, gaat er in haar conclusie inzake C195/04 vanuit dat de vraag welke mate van openbaarheid passend is, onder meer afhangt van het economische belang van de concrete opdracht. Wanneer een opdracht niet interessant is voor een onderneming van andere EU lidstaten is het aan de lidstaat zelf om te bepalen welke mate van openbaarheid passend is, aldus Sharpston. Een gezaghebbend oordeel over het standpunt van de Europese Commissie ontbreekt nog. Het is wachten tot het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap zich hierover uitsprekt. Tot die tijd kan er volgens gezaghebbende juristen van worden uitgegaan dat opdrachten in zake 2B-diensten niet hoeven te worden aanbesteed. Immers, op dit moment kent Nederland geen wetgeving die buiten de Europese aanbestedingsrichtlijn valt, zoals opdrachten inzake 2B-diensten. Aanbestedende diensten kunnen, volgens diezelfde gezaghebbende juristen, zelf bepalen of ze de inkoop willen regelen door middel van een aanbesteding. De leden van de PvdA-fractie vragen zich af of daarin verandering komt als de aanbestedingswet wordt aangenomen.

De aan het woord zijnde leden stellen ook nog enkele andere vragen.

- Is het dan zo dat bij algemene maatregel van bestuur meer regels zijn opgesteld voor de gunning die buiten de Europese aanbestedingsrichtlijnen vallen?
- Is het met andere woorden zo dat 2B-diensten die nu onder een lichter regime vallen via deze aanbestedingswet ook onder hetzelfde regime als de 2A-diensten komen te vallen?
- Is het ook zo dat aanbestedingen die onder de vastgestelde drempelbedragen vallen door de onderhavige wet dit voordeel verliezen. Betekent dit bijvoorbeeld dat de aankoop van een beperkt aantal computers

- onder een zwaar regime gaat vallen en dat de administratieve lasten voor aanbestedende diensten dan nodeloos toenemen?
- Is de minister van plan het via de algemene maatregel van bestuur zo te regelen dat de ruimte voor bijvoorbeeld de gemeenten kleiner wordt? En zo dat het geval is, loopt de minister dan niet voor de mogelijke Europese muziek uit en is dat wel wenselijk?
 - De leden van de PvdA-fractie zijn voorshands van mening dat gemeenten bij het aanbesteden van 2B-diensten haar eigen beleid mogen volgen. Deelt de minister die mening en zo nee, kan zij dan beargumenteren waarom het niet wenselijk zou zijn dat gemeenten zelf bepalen of zij de inkoop van 2B-diensten willen regelen door middel van een aanbesteding?

Overige onderwerpen

Het grote aantal delegatiebepalingen maakt de aan de orde gestelde materie voor het parlement vrijwel onzichtbaar en dreigt te leiden tot een stap in het duister. Dat dit bij een dergelijk onderwerp niet nodig is, blijkt uit de wijze waarop de Belgische regering tot de implementatie van de bij dit wetsvoorstel bedoelde richtlijnen is overgegaan. Men heeft in Brussel een meer uitgebreide wet met een groot aantal inhoudelijke bepalingen vastgesteld. Teneinde in de Nederlandse situatie meer inzicht te krijgen in de contouren van de toekomstige regelgeving vragen de leden van de **CDA**-fractie een meer uitgebreide toelichting op de plannen van het kabinet dan in het antwoord op de door de Eerste Kamer gestelde vragen is opgenomen, aangezien daarin slechts sprake is van enige initiatieven die in voorbereiding zijn.

De minister zegt op pag. 7 van de memorie van antwoord een wetsvoorstel toe waarmee de regering «nog een aantal wetstechnische gebreken en leemten in de Aanbestedingswet «zal herstellen. De aan het woord zijnde leden vragen op welke leemten en wetstechnische gebreken dat wetsvoorstel betrekking zal hebben.

De leden van de **VVD**-fractie brengen in dat opdrachten van overheden aan de markt onderscheiden kunnen worden in leveringen, diensten en werken. Alle drie vallen onder de EU-regelgeving en de nieuwe Aanbestedingswet. Voor Europese aanbestedingen geldt het Boa, dit besluit implementeert de EU-richtlijn aanbestedingen en geldt voor leveringen, diensten en werken. Voor de nationale aanbestedingen geldt alleen een besluit voor werken, het Aanbestedingsreglement Werken 2005 (ARM 2005). Voor nationale aanbestedingen leveringen en diensten geldt geen reglement, wat leidt tot problemen bij de omschrijving van procedures, etc. De Aanbestedingswet wil op dit punt via algemene maatregelen van bestuur iets regelen. Kan niet veel beter in de wet worden vastgelegd dat er ook Aanbestedingsreglementen leveringen en diensten moeten komen? Of is een geïntegreerd reglement voor de drie segmenten gezamenlijk een oplossing?

De leden van de VVD-fractie willen weten in welke richting de minister de algemene maatregel van bestuur bedoeld in artikel 20, denkt in te vullen. Regels moeten ervoor zorgen dat de opdrachtgever competente ondernemers selecteert. De regels mogen echter weer niet zo scherp zijn dat de concurrentie wordt uitgeschakeld. Hoe zorgt de minister dat de eisen en criteria zo geformuleerd worden dat ze voor de meest uiteenlopende branches gelding kunnen hebben en toch de concurrentie bevorderen? Hoe worden aanbestedingen op de laagste prijs (en dus de «trigger» tot kartelvorming) voorkomen?

Eveneens willen deze leden weten hoe innovaties in de aanbestedingen door deze wet worden bevorderd en beschermd (artikel 21).

Ten slotte vragen de leden van de VVD-fractie wat de consequenties kunnen zijn voor dit wetsvoorstel van een eventuele aanneming van motie nr. 18.

De leden van de **PvdA**-fractie hebben behoefte aan een evaluatie van de aanbestedingspraktijk in de EU. Zij vragen of de minister hen per land inzicht kan geven hoe de aanbestedingen in de praktijk verlopen in relatie tot de richtlijnen uit Brussel: kortom kunnen de leden de beschikking krijgen over een enigszins gedegen evaluatie in de EU.

De leden van deze fractie vragen eveneens wat er gaat gebeuren met het Aanbestedingsreglement Werken 2005. De leden van deze fractie zijn bang voor een lappendeken indien het Aanbestedingsreglement Werken 2005 op deze wijze in stand blijft. Het Kabinet zegt immers dat het streeft naar het terugdringen van aanbestedingsreglementen zoals het Aanbestedingsreglement Werken 2005, maar is niet helder genoeg over de vraag wanneer het Aanbestedingsreglement Werken kan vervallen. Het lijkt in de praktijk er op neer te komen dat deze nog enige tijd zal voortbestaan met alle onduidelijkheid van dien. Tot besluit vragen de leden van deze fractie of de minister van mening is dat deze wet voldoet aan de eisen van transparantie dat zij twee richtlijnen tezamen behandelt. Het Alcatel 2-arrest heeft voldoende duidelijk gemaakt dat de implementatie transparant moet zijn. De leden van de PvdA-fractie hebben er twijfels over in verband met het feit dat de twee richtlijnen tezamen worden behandelt.

De voorzitter van de commissie,
Kneppers-Heynert

De griffier van de commissie,
Janssen